اگر چنان بود که بر اساس ادعای مردم به آنان داده می‌شد، بی‌شک مردمی مدعی اموال و جان‌های دیگران می‌شدند، اما دلیل آوردن بر عهده‌ی مدعی و سوگند خوردن بر عهده‌ی کسی است که انکار می‌کند

از ابن عباس ـ رضی الله عنهما ـ روایت است که رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ فرمودند: «لَو يُعطَى النّاسُ بدَعواهُم لادَّعَى رِجالٌ أموالَ قَومٍ ودِماءَهُم، ولَكِنَّ البَيِّنَةَ على المُدَّعِي، واليَمينَ على مَن أنكَرَ»: «اگر چنان بود که بر اساس ادعای مردم به آنان داده می‌شد، بی‌شک مردمی مدعی اموال و جان‌های دیگران می‌شدند، اما دلیل آوردن بر عهده‌ی مدعی و سوگند خوردن بر عهده‌ی کسی است که انکار می‌کند».

[صحیح است] [به روایت بیهقی]

پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ بیان نموده‌اند که اگر به مجرد ادعای مردم و بدون ادله و قراین، آنچه ادعا می‌کردند به آنان داده می‌شد، حتما کسانی مدعی جان و مال دیگران می‌شدند؛ اما بر مدعی واجب است که برای مطالبه‌ی خود دلیل و مدرک بیاورد و اگر دلیلی نداشت، در این صورت دعوای مذکور متوجه مدعی علیه می‌شود که اگر منکر شد، باید سوگند یاد کند و با سوگند تبرئه می‌شود.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/4722